

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΤΑΝ ΕΡΘΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

ΟΛΙΣ δ. κ. Σιμονέ βγήκε στο δρόμο, ξενούσε την εὐχάριστη έντυσισα τού ανοιξάτους άπογευματος. «Ο αέρας, λγάζει ποδόπατο του κι' ένοιωθε στην ψυχή του όλη την έλλειφθητη, τη γαρφά της ανοιξός. Χαμογελούντας κυττάστας το πλευρός, νέος και ρεές, πονέντες μιαστοί στις δυνιές τους. Ένα καρροσάκι, φορτιώντας γαρφαλάκια και βιολέτες, πέρασε από μπροστά του, για να μεγαλώσει άσσονα μη περισσότερα την καλή του διάθεσι, με τα ζωηρόχρωμα και όλοδροσα λουλούδια.

«Οταν έρχονται αδιές ή μέρες, κανές δεν μπορεί ν' αντισταθῇ στὸ πλημμύρισμα τῆς γεννήσης χαρᾶς. Παρ' ὅλη του τὰ πεντηταῦτα χρονία, τὴν στρογγυλῶντας κοιλιά του παὶ τὸς γυρούσσες χρονάρων, δ. κ. Σιμονέ ξενούσε πάσις ήταν νέος, πολὺ νέος. Στὸ φοργούντες τὸ μπαστούνι στὸ χέρι του και μὲ τὸ κεφάλι ψηλά μάτων δινατά και περπατοῦντες έλαφρά, χωρὶς και συνθήκη.

Σταμάτησε τέλος στὸ κατάστημα του, είδη νεωτερισμών, γνωστὸ γ. τὸ έπικεπτό γούστο και τὴ μεγάλη του ποκαλία. Τὸ ταυχόδρυψε τὸν περιμένεις πάνω στὸ γραφεῖο του. Κι' άρχισε, όπως κάθε μέρα, ν' ανοιγῇ και να ταξιθεῖ τὰ γραμμάτα, σημειώνοντας τὶς άναγκασές δηγίες μὲ κοκκινό μολύβι.

Η έπιγραφή του δὲν ήταν γραπτό, ἀλλὰ λοξὸν και τερματιώντος. Τούγρωρας άστεράς κάποιος ποὺ δὲν ήθελε νὰ τὸν καταλάβῃ. Περίοδος... «Ο κ. Σιμονέ ξένεις για μιά στὴ γηγετικός. Επειδόμην ανοιχτὸ τὸ φάκελο και δάθεσε :

«Κύριε. Κάποιος ποὺ θέλει τὸ καλό σας, θεωρεῖ καθήκον του νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ πώς η μικρή φίλη σας σᾶς άπατε. Θὰ σᾶς εἴπε χωρὶς ἄλλο πώς σήμερα Τρίτη θὰ περνούσε τὴ μέρα της μὲ τοὺς γονεῖς της, στὸ σπίτι του. «Αν εισθε λιγάκι περίεργος, κάμετε μιὰ βολτίτσα κατὰ τὶς ξέη, ξέω ἀπὸ τὴν έκκλησία τῆς Μαντελέν, και θὰ βεβαιωθῆτε γιὰ μερικά πράγματα ποὺ πάντα είνει προτιμότερο νὰ τὰ ξέρουμε, παρὰ νότι ἄγνοομέλε.

Ο κ. Σιμονέ έφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπο του. «Ητανε μονοκεφαλέν αὐτὸ παγωμένον ίδρωτα. Τοὺ φωνάντανε πάσι μονομάς ὅλα σκοτεινάσαν γύρω του και μά βαρεά πέτρα πλάκωσε τὸ στήθος του.

«Η Λουκιανή, και μικρούλα του ή Λουκιανή, τὸν ἀπάτοντα ...

«Ητανε μά ασύναντη ἐργάτριά του, νόστιμη δημος και πολὺ κομψή. Μά μέρα έμεινε πάσι ἀφρόστησης, και τόσο τὴν συμπλόκης — νάταν ἀπλῆ συμπλόκη — ή μόρτος τὴν ἀγαποῦσης ἀπό τότε ; — δώστε φροντίσε σὲ άλισσος και τὴν ἑστέπανε στὸ νοσοκομεῖο. Κι' ἐπὶ δύο ὀλόληπρους μῆνες κατάβην τῆς είλη τοὺς καλέρομον γιατρούς στὸ προστέφαλό της. Οταν ή μικρή βγήκε ἀπὸ τὴν κλινική, γνωρίστηκαν καλύπτεσσα. Τούς ξένωσε πειά μά γλυκεά τῷφερούτης, ή εὐγνωμοσύνη ἀπὸ μέρους τῆς Λουκιανῆς, και σὲ λόγο, δεν ὁ κ. Σιμονέ κατάλαβε πάσι τὴν ἀγαποῦση πραγματικά, τῆς νούσους εἶνα ώραδο διαμερίσμα και ζυσσάνεις εντυχίσμενα. Μά νὰ τὸν ἀγαποῦσε και κείνη ; Καὶ βέβαια τὸν ἀγαποῦσε ! Μὲ πόση ἀφοσίωσι τὸν περιοπήθηκε και αὐτή, τὸν περασμένη χειμώνα, διαν τὸν ξέπασταν πάλι ὅλη σημαντικοῖς του ! Ναί, χρωστοῦσε σ' αὐτὴν τὴ μεγαλείτερη χαρά τῆς ζωῆς του. Καὶ νά πον τώρα...

Ο κ. Σιμονέ γέτεσσι μὲ ἀγανάκτησι τὴ γροθιά του πάνω στὸ γραφεῖο. «Ολη τὴν ήμερα κατέβην σύλλογούτανε ἔπεινην, ἀκόμη και στὶς ὥρες παντὸς τῆς ἐργασίας του. Τὴν ἔβλεπε πάντα μὲ τὸ φανταστικό της, γελαστή και φλάρη, σὰν καρδεστίνα, μὲ τὸ σεμνὸν προφεματάκι τοῦ περιπάτου, λεπτή, με τὰ δέσμια μαλλιά της. Τὴν φανταζότανε πάσι θά είνε τὸ βράδυ στὸ θέατρο, με τὸ ντεκοπέτε μεταξιώτι φό-

ΤΟΥ ΠΩΛ ΡΕΜΠΟΥ*

ρεμάτης, ποὺ τῆς πήγωντες τρέλλα, και μὲ τὰ κοσμήματα, ποὺ μὲ τόση εὐχάριστης τῆς κάρισης αὐτῶς, ποὺ πάρην γνωρίστηκε λογαριάσει και τήντινάρα...

Χήρος, χωρὶς οἰκογένεια, δ. κ. Σιμονέ είλησε συγχεντρώσει σ' αὐτὴν δῆλη τὴν τρωφεύστητη πῆς καρδιᾶς του. Τὴν ἀγενόδηση σὰν κόρη του και σὰν γυναῖκα του. «Η μόνη του επιδημία ήταν νὰ πλείση τὰ μάτια του κοντά της και νὰ τῆς ἀφήση δῆλη την περιουσία...

Καὶ τώρα, δι' αὐτὴ πήγαναν χαμένα. «Ήτανε καταδικασμένος νὰ γεράσῃ, νὰ πεθάνῃ ὀλομάναχος, σὰν τὸ σκυλί, γιατὶ ἐκείνη ἡ μικρούλα του τὸν βαρέθηκε ... «Α ! ποὺ καλὸ μπόρεσε και ἴστορείτε τόσον καρδι ... Πήγανε λοιπὸν γάρχις ἐμπιστούσην στὰ ἀδιά προσωπάκα τῶν σημερινῶν κοριτσιών ! Άλλη μὲ πολὺ τὸν ἐπόρδονε ; Μήτρας διως τῆς ἔλευσης οἱ θαυμαστοί ; Ποιά σπάνια προτερήματα ωστόσο βρήκε σε κεντὸν τὸν ἄλλο, για νὰ τὸν προτιμήσῃ ; Τὶ τῆς ἔλευσης λοιπὸν τόσον καρδιαστά ...

Ο κ. Σιμονέ ξένωσε νὰ ἀνεβαίνουν στὸ στίμα του ἡ χειρόβερες βροτιές. Σπάνιθρες δύστερα, κατακάνονται. Χτύπησαν πεντέμεση... Μετὰ μητρὸς ὥρας νέη πήγανε στὴν πλατεία τῆς Μαντελέν. Κανεῖς ψώμιστο. Μά, δημοτικός ! Νάπτη, ἔξι κάτω, είνε ή Λουκιανή ! Εἶνε κομψή, χαροτρομήνη δύσπιλης πάντα. Περιμένει ... Πολλές φορές τὸν περόμενε έστι και μέτων. «Ενοικούστη κάτι νό τὸν κτύπη. Στέναζε πικρὸν και δάγκωσε τὰ κελῆ του δικαστά, γιὰ νὰ μήτρα πλάγη.

«Ἄξανα, σήκωσε σφυγμένη τὴ γροθιά του. Νάτος ! «Ενας ἄγνωστος, δινάς μελαχονός, λεπτὸς νέος, τὴν πλησίασε... Μίλούσανε... Α ! τὰ βραχοπόνιά της, νὰ παρουσιαστῇ ἔξαφνα μπροστά της και, μεριν μὲ δῆλη του πὴν περιφρόνηση, νὰ τῆς ἀπαγορεύσῃ νὰ ξαναφανῇ μπροστά του. «Εφτάστη τέλος στὴν πλατεία τῆς Μαντελέν. Κανεῖς ψώμιστο. «Νάπτη ! Νάπτη, ἔξι κάτω, είνε ή Λουκιανή ! Εἶνε κομψή, χαροτρομήνη δύσπιλης πάντα. Περιμένει ... Πολλές φορές τὸν περόμενε έστι και μέτων. «Ενοικούστη κάτι νό τὸν κτύπη. Στέναζε πικρὸν και δάγκωσε τὰ κελῆ του δικαστά, γιὰ νά μήτρα πλάγη.

«Άξανα, σήκωσε σφυγμένη τὴ γροθιά του. Νάτος ! Δὲν θὰ μπορούση πειά νά βρή τὸ θάρρος νὰ ποτένη καρμά γυναῖκα. Τέλειωσαν δύλα. Θὰ ζούσαν πειά ξέημος κι' ὀλομάναχος. Θὰ γερνούσης, θὰ γνότανε ἔρειπο, καις καμιά σποργή, χωρὶς καμιά τῷφερούτης. Κι' ἐνῶ ή Λουκιανή έφερνε τόρμα στὸ μπατόστο τοῦ ἀγνωστού νέου, αὐτὸς δὲν ἔκλαυσε μόνο γιὰ τὰ ψώματα και τὴ πρόσωπο της. «Εσύλωγε μόνο τὸ θάνατον τῆς στερνῆς τοῦ ἀγάπης...

«Αν διως και δό πόνος τὸν λύνει, ηθελε ώστόσο γιά μάθη ποὺς ήταν έκεινος ὁ νέος. Καὶ παρακαλούσθησε χρυπά τὸ ζευγάρι.

Βοωθήσας πειά. Οι δύο ἀρρεπεμένοι φτάναντε στὸν κήπο τοῦ Κεραμεικοῦ. «Ο κ. Σιμονέ τοὺς παρακαλούσθησε ἀπὸ τὸ ἄλλο πεδονόδωμό. Βοώθησεν. «Ο κ. Σιμονέ τοὺς παρακαλούσθησε μεταξιώτινος πειά παρὰ μὲ ζωηρή περιέργεια, μιὰ θυλερθή ζάνγκη, νά μάθη. Κι' ἔξακολουθήστησε τὸ δρόμο τους. Προχωροῦσαν ἀνάμεσο στοὺς διαβάτες, εὐτυχισμένοι, ποὺ διμαρφοῦσαν ἀκόμη, μέσα στὴν τόση τους καρδιαστά.

«Η ἀλήθεια είναι πώς ήσαν ἓνα ώραιο ζευγάρισα ! Τὰ βίωματά τους προχωροῦσαν μὲ τὸν δύο οινόμῳ, τὸ μελαχονό και τὸ ξανθό κεφάλια τους ἀποτελούσαν μιὰ δρμονήκη ἀντίτοι. Φλωροῦσαν, γελοῦσαν. Γάλ ματγιγάντησαν τοῦς δένδρα και τὸν οὐρανό.

«Ο κ. Σιμονέ είδε, μέσα στὸ σώμαντο, τὸ χέρι του νέου στὴν μαρτανή. Εκείνη έγερνε πάνω τὸν πατέλιον τοῦ παταλά, μὲ διματοσούντην. Κεκάτων έξακολούθησαν τὸ δρόμο τους. Προχωροῦσαν ἀνάμεσο στοὺς διαβάτες, εὐτυχισμένοι, ποὺ διμαρφοῦσαν ἀκόμη, μέσα στὴν τόση τους καρδιαστά.

Τα νείστα !... Νά τι τοῦ έλευσε ... Γυναῖκα πειά κι' Λουκιανή, δεν μπόρεσε ν' απορύνῃ τὸν αλόνιο νόμο της Ανοιξούσης. Και τὸ λεχνὸν δύστικτο ποὺ τὴν τρέπουσε πόρος τὰ νείστα, δὲν τὴν δάρησε ισως νό έμβανη, νά καταλάβη, ποὺ σπαληρώθη.

Τα νείστα !... Νά τι τοῦ έλευσε ... Γυναῖκα πειά κι' Λουκιανή, δεν μπόρεσε ν' απορύνῃ τὸν αλόνιο νόμο της Ανοιξούσης. Και τὸ λεχνὸν δύστικτο ποὺ τὴν τρέπουσε πόρος τὰ νείστα, δὲν τὴν δάρησε ισως νό έμβανη, νά καταλάβη, ποὺ σπαληρώθη.

Τώρα, δ. κ. Σιμονέ τοὺς παρακαλεῖ. (Η συνέχεια είε τὴν σελ. 559)

T: ταπιστικό ζευγάρι ! ..

„ΕΙΜΑΙ Ο ΠΙΟ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΟΣ ΑΝΔΡΑΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ”!..

Η συνέχεια έκ της σελίδος 545) πράξη μου, δημοσιεύων τή φωτογραφία μου κι' ό "Ανώτατος Σύνδεσμος τῶν Φιλαθρώπων Γυναικῶν, πού ἀπένειμε τὸν τίτλο τοῦ «πρόσδιο φιλαθρώπου».

πρώτου φιλανθρωπού».
Μέχρι πότε ταίτειώσω τις σπουδές μου στο Πανεπιστήμιο τοῦ Κόρινθου, θυμούμενος ἀπό τις φίλες μου, ἔβωσα πολυάριθμες φιλανθρωπικὲς παραστάσεις. «Οὐλὴ ἡ Ἀμερικὴ τῶρα κῆρες δ' ὄνοια μου κὶ πάπτεράς μου εἶγε γ' νει ταθόπλουτος καὶ ταῖς Ἀμερικανὸν θεωροῦσας ὑποκρέωτι τοῦ ὑγράφα τὰ προτίτοι τὰ κινητά. Τόν, δ' ὅποιος εἶχε δάσσει, τόσο λαπτήρι διατρόφη στὸ γυιό του!

"Υπέρετα λοιπόν δέπτη αὐτούς τους θριάμβους μου, μαλίς πήρα τὸ δίπλωμα μου, ἔκανα μὲ τὸν ἐραστειγικὸν θίασον μου μᾶς τουρ-νή στὶς γειτονικὲς πολιτεῖες. Μὰ δυστυχῶς ή φέλες μου δὲν μπο-ροῦσαν νὰ ἔγκαττελθουσιν τὴν οἰκουέναι τους καὶ νὰ μ' ἀκο-λουθούσιαν στὴν μοτεύκινη ζωὴ μου. "Ετοι μάνγκασκητικαὶ μὲ λύ-τη μου νά τὶς πτωχωρισθῶ καὶ νὰ πάω μόνος μου στὸ Μπρα-νγούσι. "Ενας ἐπιχειρηματίας μοῦ εἶη προτείνειν ἔνα συμβόλαιο γιὰ τὸ θέατρο μου κὶ ἔγώ φυσικὰ δὲν δροῦθηκα τὴν πρόβασσον του. "Η λατρεία τῶν γυναικῶν τῆς Νέας Υόρκης τίνας κὶ ἔδι-πρέπει ἡ αἵτια τὶς ἐπιτυχίας μου. Κάθε ωράδα τὸ θέατρο την ἀ-σφυκτικῶν γενεύτω καὶ καθημειρινῶς λάθανια ἔνα σωρὸ διωτικά γρύματα. "Ἐπειδὴ ξέρει τὴ ψυχολογία τῶν θεαταστῶν μου, ποτὲ δὲν τοὺς ιρωάνυτης τίτοτε, ἀλλὰ καὶ ποτὲ δὲν τοὺς τὸ πα-ραχωριόν. Ελεύσιος χλεύει δικαιαλογίες γιὰ νὰ μήν πάω στὴ ουνέτεντή τους κὶ ἀφίνα κόθε μιὰ μὲ τὴν ἐπίλεκτη δῖτη ήταν ἡ μόνη γυναίκα ποὺ εἶνε συγκινήσει τὴν καρδιά μου. "Ετοι τὰ εἶναι πάντοτε καλὰ μαζύ τους. Στὸν κινηταιρογράφο ἔτασσα γιὰ πρόπτη φορά μὲ τὴ ΤΣΟΔΑ Κρόσουφον. Ξυλιάμασα δὴτι ἐκεῖνὸν τὸν καρδιά εἶγα ἔρειν στὸ Χρήλιανον μόνο γάρ νὰ μένω τοιες μῆ-νες. Μάλι στὴ θλετεῖ: Τόσα μὲ γονιησούς ή λοιπὴ τὶς δήθεν, ὁ-στε μέρη σημεῖα ἔνουσι πεπάσσει διὸ γρονία κὶ ἀκόύων δὲν ἀπο-σαύσαι νὰ ἔγκαττελθουσι τὸν κινηταιρογράφο γιὰ νά δεν επαναγυ-ρίσουσι στὸ Μπράνγουσι. "Ετοι μάνγκασκητικαὶ νῦ κτιστοῦ μᾶς διωσιόνων βελ-λαθ στὸ Μπράνγουσιν καὶ ν' ἀφοσιωθῶ στὸν καινούργια ήσον Λούισ καὶ στὶς νέες τρυφερές μου νωρωμαίες. Οἱ Ἀμερικανοὶ Κατί-λειπον τὶς ἐπιτυχίες μου καὶ ποσπαθοῦν νῦ ιωδούς ωιράτους, φο-ρίντας τὰ κατοικία ποὺ σωσάν κι' ἔνων κὶ ἀκολουθήσαντας την πα-τέλο καὶ γούστο μου. Ωχρίστε τὴ ή τέλολη λοιπόν, Κενίτε κι' δι-θυμοπος ποὺ λαυρήσητε τὴ ιιδά καὶ θεωρούμετα διπ' θλες τὶς γυ-ναικῶν τοῦ Νέου Κόσμου δις δὲ πο κομψός διάθρωπος τῆς 'Αιγ-κρήν!

Καθώς θλεπτεί λοιπόν έγινε δίκω νά την υπόπτωσην που δέν την διεθείται τέρος σα ταύτιον ήσου, γιατί στην υπερβολική μάντρα που ισχύει ένουν οι "Αισιοδυνήμες", γιατί με θεωρούν τὸν πιό γονητευτικό μάνδρα τοῦ Νέου Κάρποντα.

ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ

ΜΙΑ ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ ΤΟΥ 15ου ΑΙΩΝΟΣ

(Ἡ συνέχεια ἐκ τῆς σελ(δος 538)
μαρα; ήταν ἡ πρώτη φράσις ποὺ τοῦ εἶπε μὲ τὸ γοητευτικώτερο
γαιιύδελ τὸς

Ο Κ. Ντελασσόδη, λιγάκι σαστισμένος, μά περισσότερο συγκίτιμων από την δινειρώδη έμφασή της, δέν μπόρεσε ν' ἀποκριθεί μάκεσας καὶ ή ωραῖα κυρία του δύοσε και κάθετο σ' ξενά ἀντολιτικό τιθέντι. πλάτι σ' ξενά δργικόστο κομψεύσμενο...

Ἐθνούμαρες δάλκλησες, κάθε Κυριακή, ἡ κ. Λετανέον, δόλον ποδογενείαν κρατεῖ πόδα πικάντικαν καὶ ποοκληπικήν—πε τοὺς ἀλλους!—έκανε τὴν ἕδισ σώποντα σπὸν κ. Ντεζασούν πού, κάθε σούπαν πόσισμανόν, πόδα ποπλαζιμένους μαλούς ἐκείνην ἔνορταν κοντά του, κάθε ποοσποθιμήνε νὰ ψιθυρίσεις κ" ἐθέλεις πάντα με μπεπλαΐα τὴν ὥραα κυρία νέα φεύγη ψυχρά δάπο κοιτά του.

Κατά τὴν διοίκησιν, τέλος, θεοῖς ἀπὸ πάντες μηδὲν δῆμοις αφοίνα καὶ δημοτικῶντασσα τὰς πανώλην κυρίας εἶναι γάρ τι δι-θεαὶ τὰν ὑψηλὰ του ναόντων, τὴν δίκαιωσία τοῦ πεντελικῶν του, τὸν ὄμιο του καὶ τὴν δοκεῖ του. Αὖτις ποτὲ ποσὶ διοικήνοντας πότε διά σανί καινοτοκῆς καὶ νὰ τὴν Ευαγγελίαν, γιατὶ ν' ἀντικείμενον τὰν πονητικάτην μάτια της, δύσιν καὶ γενιάτη δογῆν ἐναντίον του. Κάθισται ἐπιτέλους σταύλῳ τὰς αἰσθητικὰ του καὶ κατὰ Κοινωνικὴν κατηγορίαν πάλι δὲν του διπόμενε παρὰ γάρ υποταχθῆ στὸν ἔνθετο καὶ νὰ παραπομπὴν αναπτύξῃ.

—'Ανατίθη κυνίσα, της είπε, η κέιμη που πολύ! Είναι πιο όμινος νά σέρνει πασσωνικό πά την κρεβατοκάμαρα..δλλά μὲ γένα όρο...
—Ποιόνι; Αγαπάω!

— Αγαπών: Λένετε!...
— Άρχιμε πάροτρο να τον μάνα παρέν, ότι και δὲν διηκόνω στήν ίδια
έπονη μὲ τὴν κορεθροτοκάνσασ!

Επίσημον με την κρεβατοκάμασσα!
«Η κ. Λευτέριο πεκέμπθηκε μέσα της: «Νά που τό κατάλαβε
επιτέλους τό παληόπαιδο!» Κατ τού διπάντησε φωναγκάτα, με κά-

— Αποδικούντας στην απόδοση της πρώτης φωνής της, με κα-
ποια συγκίνηση:
— Αποδικούντας στην απόδοση της πρώτης φωνής της,
— Είπαν όπως οι πάντες γένονται στην πρώτη φωνή της.
— Τότε λοιπόν, φώνασες δεκάδες φωνές σε αυτήν την πρώτη φωνή της.

—ΤΟΤΕ ΛΙΠΟΝ. ΡΩΜΑΙΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΣ ΉΣΑ ΔΙΠΕΡΓΥΡΑΠΤΗ ΧΑΡΑ ΤΟ
ΧΕΡΙ ΤΟ ΔΙ ΝΤΕΙΓΓΟΝΟ. ΞΕΝΑ, Δύο, τοσα!

—ΔΙΚΗ θας! ΦΩΝΑΖΕΙ ή χαιρουμένη κυούσα. Θάλουτες το λεπτό

Τ' ΑΚΕΦΑΛΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΡΜΠΟΡΝ

(Ἡ σύνέχεια ἐκ τῆς σελ.(δος 549)

τῶν δασινομικῶν, ἐπειδὴ στὴν παγύδα καὶ τὰ ώμολόγησε δλα;
—**Η** Μάρθα, ἐπειδὴ στὸν δασινομικούς, τίταν Δυμφρο κορτό

μόνον λιγακή δύσκολο. Ο πατέρας μου, λόγη της ήλικιας του, δένει κατάφερε νά την πείσει νά γίνει γυναίκας του, γι' αυτό άνεψε νά μεμολαθήσων έγω γιά νά της τό πάρ. Δεν ήμουν ως εξαιρετικά κούπος νά φροντίσω για λογαριασμό του. Είπα λοιπόν στη Μάρθα ότι ήμουν ξετρελαμένος μαζί της και της υποσχύθηκα διτά την παντρεύσουμεν όντας όλη γνωστά φίλη μου. 'Εκείνη πίστεύει στά λόγια μου κι' από έκεινή τή μέρα ήταν πολύ καλή μαζί μου. 'Ο πατέρας μου έντυότας, δρύσεις νά γλενών. Στη δρύση δημιουργήσεις ιστορίες γι' άσηματες αλίες και μ' απειλούσε ότι θα με σκότωνε όν δέν. Έπαιχ ιά τόν δυσαρεστώ. 'Επειτα έμωα μού είπε Εκέκθρα, ότι το δέρμα ήταν Μάρθα κι' διτί έπειτα έγω νά υπόγραψων. Τότε τού πρότεινα νά την τελουώνω να δευθύνη γά ν γιν φίλη του. Κι' άλληθεα, αυτή ή γυναίκα φαίνεται ότι διπάν πάσας πολύ κούπη γιατί τό δέχηκτε χωρίς πολλές αντιρρήσεις. Μ' αυτή ή συμβίωσι δέν κράπτως και πολύ. 'Ο πατέρας μου με τή μέρα γίνονταν πιο απατητικός και ήταν έωδιέν διάνοια στη γλείσια του σκότωσε την Μάρθα. Ανγυγκασθήσαται γά τόν θοηθήσων νά τάθμουσινε τό πάμω της, νά τό κάνουμε δέματα και νά τό θάθμουσινε στό δάσος. 'Επειτα διαδιώσαμε ότι ή δυνητότατος ήτας έμπονε γιά νά γινθήσι στό σπίτι της. Κι' οι μάς πίστευαν. Και τώρα είναιστε έλευθεροι, όν αυτάς διαπανείνουσαν σκύλος δέν περιούσε από τό δάσος.

Καὶ πράντισατ, γάρ τος σ' αὐτῷ τὸ σκυλλῖ, ἡ δάσκαλος κατώπιον τὴν διατύπωσίν αὐτὸν τὸ πητοστόπιον ἐγκλήματα καὶ νά σύλληψή τους μαδό δολοφόνως· Οἱ Μόνιτες Μάνγιερ κι' ὁ νυιός τους κλείσθηκαν στις αιγάλεκές και ἦν θ' ἀσχήμην νά πηγράσουν μὲ τη ζωή τους τὴν δολοφονία τῆς Μάεθας Καστόπε.

ΟΤΑΝ ΕΡΘΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ

(Ἡ συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 528)

Ιδούντε σχεδόν χροὶς πικοί. Μάλακθρόστι γαλήνη κυρείν θὴ τους παιάνει. «Εφέσε μιὰ νηγόρην ματά στὸν κακόθετη μιὰς βιτούλας αὐτὸς τὸ πόρσποτα του, τὶς αντίδες του, τη γωζά του μαλλί. Γ’ αὐτὸν πατέσσεται μὲ τοὺς φυσικοὺς νένους; Δὲν ήταν καλόντα να μηταράσσεται, διαφωνήσαντας ταῦτα τὸν κλινόντα νὰ γῆν γελούς στὰ μάτια τῶν κόρων; Ἀτεναγέται, τὸ πανομοάλιθον ἡ ἐνεργαλία νὰ κάμη στάσια καὶ καΐν παξί. Χωρὶς αὐτούντα, καὶ μάλιστα τῆς πειρασίας του. Θὰ προέβῃ τὴν Δούτα αὐτή. Θὰ τοὺς πάτηστε! Τι ταπειρώτη γεγάρι! Αἱ ζωδίαν τοπλάστων εντυπωσιανούν αὐτὸν οἱ νέοι, ἀπό τὸν πέπαστο πεινὴν μάλιστα τὴν εγγύαλ.

Μελαγχολίας, μέχθει περιοχή σύνθετη, καὶ οὐ. Σημαντές τὴν δε αντίστησην στην Αἴσχυλον. Βούτην ἔντι μεταρρυθμών γνωστών του, κυρίων της θάλασσας του, μέχθει προνούμια καὶ κοινότης. Μελαγχολίαν, μεσολόγγιοντας πονηρά τὰ μάτια τους, γά τις ἐποπτικές τους γνωστήσεις, γά τις μεγάλες ἐπιτυχίες τους, γά τις ἐρωτικές τους... Μια μάτια σύλληψαν τάντοντα, πόσιαν, μάτια εἰ νέοι τρέφειν καὶ βούλοντας τις ποτέδεις, διο τι ἀν τις διπλαίσιον ο γελῶνα. Σημαντικώνταν διαπομπαληρήδης καταστημάτων. Δὲν είσται πιττότερο. Σώπατος μ' ἐπέντε καὶ κάποιας περιφρονιστικής γ' αντώνος τετοῦ δυστύχουνταν γένους, ποτ— ποτ— ξέρει: — Ιστος νέοβοσκων κάπανα χαράς σ' οὐδὲν την γένεσιν ονταστάτη. Αλαζανόταν τον δικτών του διαφραστού πολὺ ἀντώνος ἀν' αντώνατη.

K' δτιν γάτος τὸν φάτησε :

—Δο πόν, Σιμωνέ, δὲν μᾶς λές και σ' τίτοτε ; Σὺ δὲν ξελιξ ξώτες ; Αποκοίτηρες υ' βάν διαφορούμενο γαμόνθιο :

"Ερωτες, σ' αυτή την ήλικια ... "Οχι, οχι... Είμαι τόσο νέος
τώρα! ΠΩΛ ΡΕΜΠΙΟΥ

ΠΩΣ ΠΡΟΔΙΔΟΝΤΑΙ ΟΙ ENOXOI

(Ἡ συνένεια ἐκ τῆς σελίδος 517)
πό 100 λέξεις ἢ τὴν ἡδονῶν οἱ 80 δὲν γίνεται χάρη σχέσι μὲ
τὰ Ἑγκληματικά καὶ οἱ 20 Αἰνιῶν τὰ κύρια σημεῖα τοῦ. Ὁ ἀνακο-
νύμενος ποέτειν ὑπάρχων ἀμείωτος σὲ κάθε ἔρωτοι μὲ τὴν
ποιῶν λέξιν ποιὲι περιττοῖς ἀπὸ τοῦ γονὸς του. Ἔνας Ἀθανάσιος, ἀπα-
γόρευτος μέσος σὲ 2 ½ δευτεραπλετία σὲ κάθε τέτοια ἔστωσι. Ἔνας
δικαίων ἔνονος στὶς ἐσιτήσεις τοῦ Ἐγγονού σχέσι μὲ τὰ Ἑγκληματικά,
πιστεύει τὸ διάνυμον νοοῦντα μᾶλλον τρεῖς καὶ ἕνας ποιεῖται
τεραπλετία ποιεοντινού κι' ἐνογχος ποιοδίδεται

Τέλος ἔγινον καὶ τὸ μέσθιο τοῦ φιλολογίας τῶν χωμάτων. Βπρο τὴν λένην ὁ Ἀιερικανός. Ὁ κατηγορούμενος κάθεται στὴ μέση ἑνὸς διαιτητοῦ, τοῦ διποίου οἱ τοῖνοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ καθηκότες. Τὸ βουλήτιο πατίζεται ήτε ἀλεκτοίκο, μήτ σιντα-σιντα μότο τὸ πόδι ἀλλάζει καὶ γονατίζεται πασίσιν, τὸ δάνον ὅπε τὸ κατηγορούμενος δὲν καταλαβαίνει μότη τὴν ἀλλοτί. Ἀπὸ μὲτα τούτης τῆς τοῦ τοίνου τοῦ γίνεται διάφορες ἐπιστημονίες, στὶς οποῖες ἔντε ψυχονοειδήν τὸν ἀπατήση. Ὁ κατηγορούμενος, ποικιλά δὲν ἡλιολανεῖ τὴν ἀλθεία μα τὰ ἔξαφνα βάπτει σπάνι καθηκότη διτὶ εἶναι κατάνλωμας ποικιλος σὰν τὸ πρώτα τοῦ Αἰερικοῦ τοῦ (βέβ αιτησοῦ) καὶ τότε τὰ χρισταὶ καὶ δίνον νὰ τὸ ἀέλιο ποιολογεῖ βλα τὴν ἀλθεία!..

Κρατίνα θάλασσας λοιπόν, οἱ Ἀιερικανοί ξυπνοις ἐπιστημονίας ιεπάθησαν, ιετ τὶς ληπτοὶ λόγους πάντα τὴ γλώσσα καὶ τὸ πειστασάρχων ἔνοχον.